

'Een uitgekende plot met intrigerende personages'

- Publishers Weekly

MARY HIGGINS CLARK

& ALAFAIR BURKE

DE SCHONE
SLAAPSTER

XANDER
THRILLER

Ook verschenen van Mary Higgins Clark
bij Xander Uitgevers

Tweelingzusje (2014)

Onder mijn huid (2014)

Tranen om mijn zusje (2014)

De moord op Assepoester (2014)

Te mooi om waar te zijn (2015)

De verdwenen bruid (2016)

MARY HIGGINS CLARK
EN ALAFAIR BURKE

De schone slaapster

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Sleeping Beauty Killer*

Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster

Vertaling: Crispijn Sleeboom

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Image Select

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2016 Nora Durkin Enterprises, Inc.

Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 716 2 | NUR 320

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Agnes Partel Newton

Met alle liefs

– Mary

Voor Chris Mascal en Carrie Blank

Op naar de volgende 20 + 20 jaar vriendschap

– Alafair

Yet each man kills the thing he loves
By each let this be heard,
Some do it with a bitter look,
Some with a flattering word,
The coward does it with a kiss,
The brave man with a sword!
– Oscar Wilde, *The Ballad of Reading Gaol*

Proloog

‘Wil de verdachte alstublieft opstaan?’

Met knikkende knieën stond Casey op uit haar stoel. Op haar houding was niets aan te merken – haar rug was kaarsrecht en haar blik stond vooruit gericht – maar ze voelde dat ze onvast op haar benen stond.

De verdachte. Al drie weken lang noemde iedereen in deze rechtszaal haar ‘de verdachte’. Niet Casey, niet Katherine Carter, haar volledige naam, en zeker niet mevrouw Hunter Raleigh III, wat haar naam geweest zou zijn als alles anders gelopen was.

In deze ruimte werd ze behandeld als een juridisch detail en niet als een echt persoon, die meer van Hunter had gehouden dan ze zelf ooit voor mogelijk had gehouden.

Toen de rechter haar aanstaarde vanaf zijn verhoging voelde Casey zich plotseling kleiner dan de een meter eenenzeventig die ze was. Ze was net een kind dat in een nachtmerrie voor een almachtige tovenaer stond.

Ze huiverde door wat de rechter daarna zei. ‘Mevrouw de voorzitter, heeft u unaniem tot een vonnis kunnen komen?’

Een vrouwenstem antwoordde: ‘Ja, Edelachtbare.’

Het beslissende moment was eindelijk aangebroken. Drie weken geleden waren twaalf inwoners van de gemeente Fair-

field uitgekozen om te beslissen of Casey de rest van haar leven in de gevangenis zou slijten of dat ze vrijuit zou gaan. Het zou hoe dan ook niet de toekomst worden die ze zich had voorgesteld. Ze zou nooit met Hunter trouwen, want hij was dood. Wanneer Casey 's nachts haar ogen dichtdeed, zag ze het bloed nog steeds voor zich.

Janice Marwood, Caseys advocaat, had haar gewaarschuwd dat ze niet moest proberen om iets van de gezichten van de jury af te lezen, maar Casey kon de verleiding niet weerstaan. Ze keek snel naar de voorzitter, een kleine, mollige vrouw met een zacht, vriendelijk gezicht. Het soort vrouw waar Caseys moeder naast zou gaan zitten tijdens de picknicks die de kerk organiseerde. Door de ondervragingen tijdens de juryselectie wist Casey dat deze vrouw twee dochters en een zoon had. Ze was pas oma geworden.

Iemand die moeder en grootmoeder was, zou Casey toch wel als een echt mens beschouwen, en niet alleen als verdachte?

Ze speurde het gezicht van de voorzitter af voor een sprankje hoop, maar haar uitdrukking verried niets.

Opnieuw sprak de rechter. 'Mevrouw de voorzitter, zou u het vonnis alstublieft willen voorlezen?'

De stilte die viel leek een eeuwigheid te duren. Casey draaide haar hoofd zodat ze de menigte kon bekijken. Vlak achter de tafel van de aanklager zaten de vader en broer van Hunter. Minder dan een jaar geleden zou ze deel gaan uitmaken van hun familie, maar nu keken ze haar aan alsof ze hun gezworen vijand was.

Snel keek ze naar 'haar' rij, waar ze onmiddellijk de blik opving van iemand die net zulke helderblauwe ogen had als zij en die net zo angstig keek. Natuurlijk was haar nicht, Angela,

ook aanwezig. Angela had Casey sinds dag één ondersteund.

Paula, Caseys moeder, hield Angela's hand vast. Ze zag bleek en was vijf kilo afgefallen sinds Caseys arrestatie. Casey verwachtte dat er nog iemand zou zijn om haar moeders andere hand vast te houden, maar naast haar zat een vreemde met een notitieblok en een pen. Nog een journalist. Waar was haar vader? Haar ogen keken koortsachtig de rechtszaal rond, in de hoop dat ze zijn gezicht over het hoofd had gezien.

Nee, haar ogen hadden haar niet bedrogen. Haar vader was er niet. Hoe kon hij er juist vandaag niet bij zijn?

Hij had me gewaarschuwd, dacht Casey. 'Beken en ga voor de strafvermindering,' had hij gezegd. 'Je zult genoeg tijd hebben om een nieuw leven op te bouwen. Ik zal je dan nog steeds in het huwelijksbootje kunnen zien stappen en mijn kleinkinderen kunnen ontmoeten.' Hij wilde dat de kinderen hem *El Jefe* zouden noemen, de Baas.

Op het moment dat ze beseftte dat haar vader niet aanwezig was in de rechtszaal, wist Casey precies wat er met haar ging gebeuren. De jury zou haar schuldig bevinden. Niemand geloofde in haar onschuld, zelfs papa niet.

De vrouw met het vriendelijke gezicht die in haar handen het briefje met het vonnis vasthield, nam eindelijk het woord. 'Voor de eerste aanklacht van moord heeft de jury de verdachte...' De voorzitter moest op dat moment hoesten en Casey hoorde iemand op de tribune luid zuchten.

'...onschuldig bevonden.'

Casey verborg haar gezicht achter haar handen. Het was voorbij. Acht maanden nadat ze afscheid had genomen van Hunter kon ze eindelijk weer over de toekomst nadenken. Ze mocht naar huis. Ze zou de rest van haar haar leven dan wel

niet met Hunter delen, maar ze zou in haar eigen bed kunnen slapen, in haar eentje kunnen douchen en mogen eten wat ze wilde. Ze zou vrij zijn. Morgen zou een nieuwe dag aanbreeken. Misschien zou ze een puppy nemen, iets waar ze voor kon zorgen en iets wat van haar zou houden ondanks alles wat er over haar gezegd was. En misschien zou ze volgend jaar wel promoveren. Opgelucht veegde ze haar tranen weg. Maar toen realiseerde ze zich dat het nog niet klaar was.

De voorzitter schraapte haar keel en ging verder. ‘Voor de tweede aanklacht van doodslag heeft de jury de verdachte schuldig bevonden.’

Eén tel dacht Casey dat ze het verkeerd had verstaan, maar toen ze naar de jury keek, was het gezicht van de voorzitter niet langer ondoorgroendelijk en keek ze niet langer vriendelijk. Net als de familie Raleigh keek ze Casey bestraffend aan. *Knettergekke Casey*, net zoals in de kranten had gestaan.

Casey hoorde achter haar iemand snikken en draaide zich om. Haar moeder sloeg een kruis en Angela zat verslagen met haar handen in het haar.

Er geloofde ten minste één iemand in me, dacht Casey. Angela gelooft in mijn onschuld. Maar ik draai toch voor lange tijd de cel in, zoals de aanklager al beloofde. Mijn leven is voorbij.

1

Vijftien jaar later

Casey Carter stapte naar voren toen ze de klik hoorde. Daarna volgde de luide, welbekende *klang* achter haar. Die klang was het geluid van haar celdeuren: ze hoorde ze elke ochtend dichtvallen wanneer ze mocht ontbijten, elke avond na het avondeten en vaak ook twee keer in de tijd daartussen. Vier keer per dag, vijftien jaar lang. Ongeveer 21.900 keer had ze dat geluid gehoord, schrikkeljaren niet meegerekend.

Maar deze keer was het geluid anders dan alle andere keren. Vandaag droeg ze, in plaats van haar oranje gevangenisplunje, de zwarte broek en de schone witte katoenen blouse die haar moeder gisteren naar het kantoor van de gevangenisbewaarder had gebracht. Ze waren allebei een maat te groot. Vandaag zou ze haar boeken en foto's niet laten staan.

Het was de laatste keer dat ze die beklemmende echo van metaal op metaal zou horen. Hierna was ze klaar. Geen voorwaardelijke vrijlating, geen restricties. Zodra ze dit gebouw uit stapte, zou ze helemaal vrij zijn.

Het gebouw in kwestie was York, een penitentiaire inrichting. Toen ze hier net was aangekomen, had ze elke ochtend en elke avond zwelgend in zelfmedelijden doorgebracht.

Knettergekke Casey noemden de kranten haar? Het was eerder Casey de Vervloekte. Maar na verloop van tijd leerde ze zichzelf aan om blij te zijn met de kleine dingen. Gebraden kip op woensdag. Een celgenoot met een prachtige zangstem en een voorliefde voor de liedjes van Joni Mitchell. Nieuwe boeken in de bibliotheek. Terwijl de jaren verstreken had Casey het voorrecht verdiend om lesjes kunstbeschouwing te geven aan een kleine groep gedetineerden.

Ze had nooit gedacht dat ze op een plek als York zou eindigen, maar York was vijftien jaar lang haar thuis geweest.

Terwijl ze door de twee bewakers – eentje voor haar, eentje achter haar – door de betegelde gangen werd begeleid, riepen de andere gedetineerden naar haar: ‘Veel geluk, Casey.’ ‘Ons niet vergeten, hè?’ ‘Laat ze maar zien wat je kunt!’ Ze hoorde gefluit en geklap. Ze zou deze plek niet missen, maar ze zou de vrouwen die ze hier had leren kennen nooit vergeten, noch de lessen die ze haar hadden geleerd.

Ze was blij dat ze mocht vertrekken, maar toch had ze zich sinds haar aankomst niet meer zo angstig gevoeld. Ze had 21.900 keer klang afgeteld. Nu was ze eindelijk weer vrij en toch was ze doodsbang.

Terwijl ze een compleet nieuw geluid hoorde – de buiten-deur van de gevangenis die openging – vroeg ze zich af: hoe zal mijn leven er morgen uitzien?

Opluchting overspoelde haar toen ze haar moeder en nicht buiten op haar zag wachten. Het haar van haar moeder was grijs en minstens een paar centimeter korter dan toen Casey aan haar straf begon, maar toen haar moeder haar omhelsde, voelde Casey zich weer als een klein kind.

Haar nicht, Angela, zag er net zo oogverblindend uit als

altijd. Ze gaf Casey een dikke knuffel. Casey probeerde niet te denken aan de afwezigheid van haar vader of aan het feit dat ze drie jaar geleden niet bij zijn begrafenis had mogen zijn.

‘Dank je wel dat je helemaal uit de stad bent gekomen,’ zei Casey tegen Angela. De meeste van Caseys vrienden praatte niet meer met haar nadat ze gearresteerd was. De paar die tijdens de rechtszaak nog hadden gedaan alsof ze onbevooroordeeld waren, verdwenen uit haar leven nadat ze berecht was. De enige steun die Casey kreeg vanbuiten de gevangenis kwam van haar moeder en Angela.

‘Hoe kon ik hier nu niet bij zijn?’ vroeg Angela. ‘Maar ik moet me wel verontschuldigen. In al mijn enthousiasme ben ik vanochtend toen ik uit de stad wegging de kleding vergeten die ik voor je zou meenemen. Maar geen zorgen, we stoppen zo wel bij een winkelcentrum om wat dingen te kopen.’

‘Jij verzint ook echt alles om te mogen winkelen,’ zei Casey. Angela, die vroeger model was geweest, was nu hoofd marketing bij een vrouwensportkledingbedrijf genaamd Ladyform.

Zodra ze in de auto zaten, vroeg Casey hoe goed Angela de familie Pierce kende, de oprichters van Ladyform.

‘Ik heb de ouders wel eens ontmoet, maar hun dochter, Charlotte, leidt de afdeling in New York. Ze is een van mijn beste vriendinnen. Hoezo?’

‘De verdwijning van het jongere zusje van je vriendin, Amanda Pierce, werd vorige maand besproken in een aflevering van de tv-serie *Verdacht*, waarin ze oude moordzaken onderzoeken. Misschien kan Charlotte een afspraak met hen regelen. Ik wil dat zij uitzoeken wie Hunter daadwerkelijk vermoord heeft.’

Haar moeder zuchtte vermoeid. ‘Kun je het niet één dag rustig aan doen voor je hieraan begint?’

‘Mam, met alle respect, ik wacht al vijftien jaar op de waarheid. Het heeft nu wel lang genoeg geduurd.’